

Kemal Okumuş

- şiirler -

Yayın Tarihi:

16.11.2017

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği  zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Aşksız Olmaz

Hadi nefret et benden sök dişlerimi tek tek
Her şeyimi aldın tereddütsüz yüreğimi bıraktın bir tek.
Neye yarar ki gayesiz kan püsküren bir et parçası?
İçinde dolaşan bir isimden muaf neye yarar yaşaması?
Sitemkar mısraları koştursam kağıt üstünde peşi sıra,
Neye yarar ki kabuksuz kalınca hep içimde bu yara?
Ciğerlerimden boşalan sıcak havadaki bezmişlik bir yana,
Ateşim var, beynimde hatıraları yakıyorum senden yana.
Kavruk ve buruk bir heves var içimde aşık olamaya dair.
Bu bekleyişte son belli, ya mecnun olacağım ya da şair.
Yılgınlık yok ve dahi sıkılmak da yasak olsun bana.
Ben aşkla yoğrulmuşum, aşk karışmadan uyanamam bu kana.

Kemal Okumuş

Beklerim

Yalnızlık akıl işi değil, adama için için dokunuyor be!
Böyle günlerde ne hayallerim türkuaz ne de düşlerim pembe.
"Katli vaciptir! " fermanı askıya çıkmış gibi sanki hakkımda.
Yollar, çöller ne bilir şu iç yakan sevdanın hakkında.
Sanki biliyorlarmış gibi bu haletimin onlar müsebbibi.
Yek başına kalınca, kendi oluyor insan bu yaraların tabibi.
Ne su içmek kesiyor susuzluğumu ne de karnımı doyuruyor yediklerim.
Aklımdan besleniyorum birkaç vakittir, aşım oldu zamanında dediklerim.
Şimdilerde yüzüne haykıramadığımdan içimdekileri, kaldım öksüz.
Beklemek ne zor iş, hele ki muallâkta; bir de seviyorken ölçüsüz.
Becerebilsem vurup bağlamanın teline ağıt yakmak isterdim gece gündüz.
Ne bir ağıtlık nefes var içimde ne bir bağlamam; gittiğinde oldum ters yüz.
Kehribar sarısı sabahlara uyanmak hevesindeyken, her şafağım acı gri.
Ağlaması, gülmesi, eğlenmesi; istiyorum ne vardysa o günlerde geri.
Elim varmıyor hiçbir işe; evim darmadağın tıpkım içimin olduğu gibi.
Gece kör kuyu misali hiç bitmiyor sanki, nerededir bilmiyorum dibi.
Bu gecelerde aklım duygularımın peşinde, duygularım aklımdan kaçak.
Bulsa aklım doğrayacak duygularımı, koşturuyor elinde kör bir bıçak.
Aşk ekdim buralardayken maşuk, hasret biçiyorum bu nasıl hasat?
Tadı kaçtı günlerin efkâra dalmışken ben, her biri diğerinden vasat.
Acabalarım var aklımda, bir de kocaman keşkelerim onların yanında.
Acabayı da keşkeyi de es geçiyor insan, bu alev dolaştıkça kanında.
Koynuma kıvrıldı ayrılmıyor tenimden özlem denen ah bu nankör kedi.
Uykularım yetmedi, beni oyalayan güzel hayallerimi de yedi!
Gitmek vazifesiye başkalarının ve bana da beklemek emredildiyse.
Beklerim koynumda bu kedi, ne yapalım hayallerim terk edildiyse?
Ben seveyazarım hazır yokken beklemekten başka yapacak işim.
Sıkar dişimi beklerim gelene dek, sıkmaktan kırılrsa da dişim.

Kemal Okumuş

Ben Dedemden Öğrendim Sevmeyi

Üşümüş gaz lambasının titreyen alevinde hayal meyal hatırladığım o yüz.
İnci taneleri kırıksıklıklarının arasına saklanmış gece vakti; gülekti ama gündüz.
Sevmek nedir, aşk nedir daha hiçbir fikrim yokken benim henüz o yaşta,
Bir ihtiyarın yatağı başındaki ağıdında işittim ve de gördüm bir damla yaşta.
Her ölüm erken, her ölüm vaktindedir elbet; ama doyamamıştı sanki ona.
Daha yeni ihtiyarlığın emareleri çökmüşken, biri varmıştı mutlak sona.
İçini kemiren bir illetin elinden titremeye başladığında o zayıf beden,
İsyan etmedi bir erkek olarak, adam olarak sormadı bir kez bile "neden? ".
Sevdiği, gözünün nuru, hayatının anlamı gideyazmakta iken dik durdu.
Ne yanında bir damla göz yaşı döktü, ne de onun canını sıkacak bir sual sordu.
O narin hatun da üzme istemedi ruhunun eşini ve gülümsedi her zaman.
Ölüme koşarken biri, gülüyorlardı ısrarla, "of" çekmediler, demediler "aman! "
Vakti geldi, bir Kur'an ayetinin seslendirilişine karıştı verilen son nefes.
Yıkıldı ihtiyar; daraldı mekanlar, koca dünya oluverdi ona bir kafes.
İşte o günden sonra gördüm ben sevmenin nasıl bir bağlılık olduğunu.
Onlarda olduğum her gece uyur gibi yapıp seyrettim acının zorluğunu.
Nasıl bir aşk, o ne yüce bir bağlanıştı öyle, nasıl hayran olmazsın?
O heybetli adam titrerken hasretle, mümkün mü aşkı anlamayasın?
İşte ben o vakitler dedemden aldım sevmenin derslerini ondan habersiz.
Ondan ya yaşayamam aşksız, sevgisiz belki yaşarım da aç ya da evsiz.
O güzel insanın her gece yatmadan evvel mırıldandığı mısra hala kulağımda.
Onları en güzel köşke koydum tekrarlıyorum her gece gönül bağımda.
"Gitti gül, gitti bülbül. İstersen ağla, istersen gül! "

Kemal Okumuş

Davacıyım

Derdest edin duygularımı Vallahi isyandalar, duyuruyorum suçlarını.
Kale almıyorlar mantığımı, utanmadan yolduruyorlar saçlarımı.
Bir çift yeşilin ahengine kapılmış, delirmişçesine ona doğru koşuyorlar.
Susturamıyorum o çıldırmışları, bu coşkunu delice yaşıyorlar.
Bekleyin hele diyorum, hiç olmazsa karşılıklarınızı görelim, duyalım.
Biraz sabredin de on adıma bir adım gelsin, öyle yoluna uyalım.
Ne dersem diyeyim rayından çıkmışlara söz dinletemiyorum.
Davacıyım kendi hislerimden, bildiklerimi onlara belletemiyorum.
Sonum belli, bilirim itirazım, sitemim hepsi boşunadır.
Nice directsem, inlesem sabahlara kadar, onun gözüne kaşınadır.
Duyamasam da tezahürünü bir tek cümlede sabırla oturmuş bekliyorum.
Yalnızdım gelmeden evvel, yalnız kalsam da geldiğinde inadına seviyorum...

Kemal Okumuş

Dediler Ki

Dediler ki ne işin var gecenin bu tatlı vaktinde uyku yerine ayakta?
Dedim ki ne uyunuyor ne de gülünüyor şu hayat denen kayıkta!
Dediler ki ne dertlerin var ki seni ölümün kardeşinden ayrı koyacak?
Dedim ki aşk koydum içime başka derde yer mi kaldı koyacak?
Dediler ki ne haddine ki senin güya âşık olası da aşka sahip çıkasın!
Dedim ki aşk zaten hep bendeydi gayri nerede aradın ki onu bulasın?
Dediler ki güldürme bizi ey kendini bilmez insan, fanisin fani!
Dedim ki aşk dediğin baki değil mi benden önce aşığım diyenler hani?
Dediler ki senin yüreğine mi kaldı O hissi ağırlığınca adamca omuzlamak?
Dedim ki benim vazifem O'nu taşımak O'nun vazifesi de beni marazlamak!
Dediler ki ey cahil aşkın yolunda bal vermezler, verirler Ağu yazıktır!
Dedim ki yol aşkın yoluysa Ağu verseler de olur, o Ağu bana azıktır!
Dediler ki ey Ademoğlu şu aşkın mülkünde var mı sana ait bir dikili direk?
Dedim ki o aşkın mülkünün konduğu araziye tümüyle sahip bendeki yürek!
Dediler ki ey şaşkın insan var mı sana dair aşkın kitabında bir kelime yahut bir çizik?
Dedim ki benim kanımdır o kitabın mürekkebi, rahlesidir yüreğim onun, ondan ezik!
Dediler ki aşığa bir maşuk gerek, var mıdır senin yüreğinde yel estirip tayfun koparan!
Dedim ki Mevla'ya götürecek aşkı yüreğime bir eken var, aşkıyı ayyuka çıkaran!
Dediler ki ne bilirsin o maşuk da sen gibi sever olsun da aşka boğulsun çekinmeden?
Dedim ki benim mükellefiyetim sevmekten ibaret, sormam asla o bana söylemeden!
Dediler ki aşk keskindir, keser her bir yerini de kanatır oluk oluk haberin olsun!
Dedim ki o yaralarda bulacaksam eğer aşkın tadını, her tarafım onlarla dolsun!
Dediler ki katlanabilecek misin uykusuz gecelere, susuz günlere, sancılı sabahlara?
Dedim ki inleyeceksem aşktan inleyeyim, ben dünden razıyım çekilecek o ahlara!
Dediler ki bilir misin sen aşk ölümle kol kola gezer, biri muhakkak diğeriğin gölgesidir!
Dedim ki ben o fermana çoktan boyun eğmişim, aşk uğruna ölmek âşıklığın simgesidir!
Dediler ki usundan şüphe eder beşerin geri kalanı eğer sen gibi aşkı dolanı değil iseler!
Dedim ki o akıllılar da mecnunluğa heves ederlerdi ah şu aşkın berceste tadını bir bilseler!
Dediler ki her şeye razıymışsın da aşka çoktan boyanmışsın gibi konuşursun ey insan!
Dedim ki anlatsam neye yarar bendekini, bunca şeyi dillendirecek var mı bir lisan?
Dediler ki anladık sen çoktan o yolun seyyahı olmuşsun zaten, bıraktık seni!
Dedim ki ben o yolun divanesiyim, ne siz ne de başkası ebedi alıkoyamaz beni!

Kemal Okumuş

Etme Gönül

Etme gönül, söz dinle.
Bırakırlar bizi en yakın köşede,
Ağlatırlar çekinmeden bir de!
Etme gönül, söz dinle.
Kıymet bilmezlerin yüreğine gitme,
Vefadan bihabere vefakarlık etme
Etme gönül, söz dinle.
İnsan bencildir doğuştan
Rabbe sığın bu duruştan.
Etme gönül, söz dinle.
Elleri yumuktur beşerin doğarken,
Gönlü yumuk kalır yaşarken.
Gönlü yumuk olana gitme,
Etme gönül, söz dinle.
Sen ne kadar saçsan,
Altın, gümüş, inci, mercan;
Tükürür yüzüne bencil olan.
Etme gönül, söz dinle.
Allah'tan korktum deyip korkmazlar
Yetmezse kuldan da utanmazlar.
Seni senden eder uslanmazlar.
Etme gönül, söz dinle.
Önce buyur eder, sonra kovarlar,
Ümut besleme sakın boğarlar.
Ölünce mezarına uğrarlar.
Etme gönül, söz dinle.
Sanma paylaşırlar bir sulu aşı,
Nefsin arzusu biter mi?
Ne sonu belli ne başı!
Etme gönül, söz dinle.
Bilirler kıymetini sanma
Gelirler hasta yatağında
Bir de musalla taşında.
Etme gönül, söz dinle.
Yitme gayri seyda dağında
Gül bitmeli bağında
Dikme mezar taşı bu çağında
Etme gönül, söz dinle!

Kemal Okumuş

Ey Sevgili

Ey kandil katranı bahtımın ufkundan doğan narin güneşim!
Sildim mazimi, gönlümde, aklımda, sensin evvelde, ahırde eşim!
Ey kar beyazı, yumuşacık elleriyle tek dokunuşta ruhuma ilişenim!
Var sen benim gecelerimde hüznüm ol, ben her daim senin neşenim!
Ey köyümün çimenlerini gözlerine hapsetmiş eşsiz sultanım!
Gözlerim senden gayrisine kör, kusurlarına bile hayranım!
Ey mutsuz ve huzursuz uyanışlarımı ansız gelişiyile sonlandıranım!
Sen ki benim her şeyim, aldığım soluk, içtiğim su, sen benim canım!
Ey yüce Yaradan'a dinmez yakarışlarımın en anlamlı cevabı!
Öyle tatlı ki yudumlaması senin yüreğinden dökülen şarabı!
Ey içimdeki karamsar boğuşmalara acıyan ruhumun tediyesi!
Neyleyim dünyanın mülkünü belli ki senmişsin ömrümün hediyesi!
Ey kaskatı yüreğimin siyah kabuğunu parçalayan hayat tazeleyenim!
Al kat ömrümü ömrüne, ben Kalı Bela'dan beri seni bekleyenim!
Ey annemin sıcaklığıyla beni sarıp, öksüz yüreğimi kendine getirenim!
Hak etmediğim halde bana gönderilensin; halbuki ben kendine zulmedenim!
Ey yitik olduğum Araf'tan tutup can havliyle beni yer yüzüne çekenim!
Senden irak olsun dertler çileler, sen gül, senin gaileni de ben çekerim!
Ey yıkık sarayıma aşip da hafakanları bahar coşkunluğunda hoş gelenim!
Senin dilinden dökülme de o iki lafız, ben seni hep haza sevenim!
Ey gönül düzüümün her bucağının daim sahibi olan yegane seyyahım!
Demini demime kattığından beri kalmadı dünyalık öfkem, ahım!
Ey dudaklarında cihanın tek mil balını saklı tutan sevda tomurcuğum!
Al da bas sinene beni, inanma kimseye; büyümedim ben daha çocuğum!
Ey titreyen ellerimi alıp da apazına, gül kokusunu sindirip ısıtanım!
Sen yüreğini abat eyle, ben ki senin uğruna tüm tasaları kamburunda tutanım!
Ey mahcup benliğini allanan yanaklarıyla dışına vurup gönlümü fethedenim!
Seni sevmek en hoş mükellefiyetim, ben senin aşkınla kendini sarhoş edenim!
Ey dağlanmış ciğerimi tekrar yek pare eyleyen şifa vesilesi güzel tabibim!
Sen kuruldun çoktan benim gönül tahtıma, ben de senin yüreğine talibim!
Ey letafetiyle cümle goncaları ilk görüşte içten içe kiskandıranım!
Sen dokundukça başım ağrımaz, dokunuşuyla kederlerimi alanım!
Ey uğruna destanlar, hikayeler yazılası masallara inandıran güzeller güzeli ecem!
Unutayım tüm kelimeleri, adın kalsın aklımda, dudaklarımda, en güzel iki hecem!
Ey ömür şiirimizin en güzel kafiyesi, en anlamlı mısrası, en içten beyiti!
Sen daha uzun kaldıkça içimde, artacak elbet yürek sandukamın kıymeti!
Ey tarifsiz yitişlerden kurtulmama vesile olan aydınlık yolumun tarifi!
Yazıyorum adınla müsemma aşkını içime, kazıdım bile ilk harfi!
Ey cevapsız sualleri aklımdan silip, gereksiz hırpalanmalardan kurtulma nedenim!
Rabbim izin verdikçe daha çok seveceğim seni, soğumayıp sıcak kaldıkça bedenim!

Kemal Okumuş

Gitme

Kır kapıları, pencereleri, yık duvarları tek tek, her şeyi dağıt...
Oturup sızlan haline, çek katranı ciğerine, yak bin bir ağıt.
Kimi getirecek sonuçsuz çırpınışların, ölsen kahrından kime ne?
Neyin var kıymetsiz bir yürekten başka, neyin olacak geçse bin sene?
Sat sav bencillikler pazarında, hürriyetini, hayanı, haysiyetini.
Yazılmış olanı çekeceksin, değıştirsene de olmaz niyetini.
Tasadüfe yer yok kurgusu mükemmel olan şu dünyada, bil!
Adam olamadın getirecek kadar, hiç olmazsa yolundan çekil!
Anlam veremediğın, kaynağın bilmediğın 40 yıllık hatırlayış.
Yer yok sevdaya, aşka; sevgiye yok katıyetle birazcık anlayış.
Elinde tespihin, nemli köşen sabırsızlıkla beklemekte yine.
Hiç boşuna direnme, bulmadan yitirmek alın yazın, bak düne.
Yalvara dursun içindeki sesler "gitme dur hele bir dinle! " diye.
Yalnız ve ağlamaklı gecelere sebep verildi sana hediye...

Kemal Okumuş

Gitme Kal Bende

On dedik geçecek günlerin sayısına bak oldu işte yüz.
Her şey silindi belleğimden de kaldı bir tek o latif yüz.
Bülbülün yanık şakıyışına yaprak oynatmadı zalim gl.
Olmasan da yamacımda zalimim asma cemalini hep gl.
Durulma deli sevdam, yüreğimden yüreğine dolu dolu ak.
Sana verdim her şeyimi, bu yaşta sağım, sakalım hep ak.
Bahar olsun her gnm beri dursun kış, göz ve de yaz.
Syleyemezsen içindekini bekle baharı da çiçeklere yaz.
Derdim olacaksa senin aşkından, yetmez bir-iki olsun bin.
Gönül treni son düdüğünü çaldı, derdine razıyım yeter ki bin!
İçimde ol da acıma eę, bk beni, yetmezse çekinme kır!
Sen olmazsan neye yarar gönül ovam, gelmedikçe çiçeksiz, kır!
Eri damla damla hayalimde ince bir yağmur misali gözlerime dş.
Senli rüyalar bile ayrı hoş, uyanmayayım gnm olsun dş.
Gelmeyeceğim deme zulmü hoş zalimim beni benden hemen al.
Soldu benzim, yüreğim sarardı, oysa ne yakışırdı yüreğime al.
Benim hayat dayanağım, sabırla bekleyip de tutunduğum dal!
Korkma sevişimden, derindir ummanım; ama emindir durma dal!
Lisan yetmez sana olanı anlatmaya, bilsem neye yarar onlarca dil.
Adın yeter bana diğer sözler fuzuli, idare eder isminle bu dil!

Kemal Okumuş

Hayat Dersi

Zindan karası yalnız Bursa gecelerinde fark ettim yıldızların çokluğunu. Sabah güldürdüklerimi akşam uğruna ağladıklarımla mukayese ettim. İşte böylece gece vakitlerinde ben matematiğimi geliştirdim. Tarihim hep iyiydi benim zaten tüm okul yıllarımda ve dahi sonra. Nasıl olmasın ki ders alınacak kişisel bir tarihe sahiptim ne de olsa. Vatandaşlık bilgisinden kalmaktan hep ziyadesiyle korktum. Her nasılsa vatandaş olarak hangi haklarım vardı unuttum. Ciğerlerime dolduruyorken nikotini, katranı bu denli pervasızca, Sağlık bilgisi dersinden de sıkı livermiştım kolayca. Kimi zaman adaletsizlikleri yuvarlaklığına bağladığımız dünyayı, Coğrafya dersinde anlattılar, dağlarını, denizlerini ve uydusu ayı. Ayın mehtap adıyla harcanmamıza vesile olacağını unutmuşlar anlatmayı. Hiç bir felsefeci ben gibi düşünmemiş ya da benceleysin bir şey dememiş. Felsefe dersleri aslında o ergenlik çağında çok gereksizmiş. Kızların sadece erkeklerin fizikleriyle ilgilendikleri o malum dönemde, Fizik dersi benim fiziğime katkı sağlamamıştı hiç ama hiç hem de! Aşkın bir kimyasal yapısı var mıydı ya da aşk neyle tepkimeye girerdi? Kimya derslerinde anlatsaydılar keşke, alkolün formülünden iyi giderdi. Karikatürlerime ya da çizdiğim hayal ötesi resimlere değer verilmedi. Eğlenmem gereken resim dersi hakikaten bu kadar ciddi miydi? Efkarlı bir türküye ya da bet sesimle uzunca bir havaya hiç müsaade etmediler. Plastik blok flütten tükürükler akar halde 'Benim Annem'i zorla dinlettiler. Mum gibi durup, amuda kalkıp, ters bant ve daha nice maymunca şekiller yaptık. Eğitemedik bedenlerimizi ah be hocam o kadar yattık kalktık yine de yamuk kaldık. Kişisel becerilemizi keşfedip de ne el ne de gönül işlerinin altından kalkamadık. Biz ne diye o sabi halimizle El İşi diye düğme dikilen bir derse katlandık? Daha da geriye dönünce şöyle anlıyorum hayata dair bilgi eksikliğimin sebebini. Hatırlamıyorum hayatın zor olduğunun Hayat Bilgisi dersinde bana öğretildiğini. Sosyal alanda milyonlarca hata yaptık, yapmadık gönülleri kırdıkça kırdık. Sosyal Bilgiler dersinde siz ne vermiştiniz bize hocam galiba o dersten hep kaçtık. Ne dinimizi anladık, ne ahlaklandık ne de kültürümüzü geliştirmek nasip oldu bizlere. Din Kültürü ve Ahlak bilgisini niye program koymuştunuz diye sorsam mı size? Bir tek dersi hiç unutmadım ve sonuna kadar bir tek ondan faydalandım. Sağ olsun hocalarım neleri attım da Edebiyat kitaplarımı hep sakladım. Madem okulun ahşap sıralarında oturma uzuvlarımızı düşleştirerek ve sıkılarak Öğreneceksek bu hayatı, öğretin be hocam en acı gerçekleri bize anlatarak. Nankörlük diye bir ders koyun lise son sınıftan itibaren, hatta üniversitelere bile. Zorunlu ve çok kredilik bir ders olsun, örneklendirmeler bol olsun bir de. Adam akıllı sevmeyi öğretmek için bir ders de bulunmalı muhakkak. Biliyorum bu dersi bir türlü anlamayıp kalan çok olacaktır mutlak. Daha nice dersler var da benim şu buruşuk unutkan aklımda, Anlatmak neye yarar ki düzen kurulmuş anlayan olmadıktan sonra. İlköğretim, lise, üniversite... Bir dizi diplomalar çerçevesi asılı hep duvarlarımızda. Tuvalet atmak lazım bu kağıtları hayat için bir diploma yazılmadıysa hakkımızda.

Kemal Okumuş

Heves

Ne yaptım ben insanlara, ne söyledim, nasıl baktım onlara?
Dünya döndüğünden mi böyle garip, nasıl inanmalı olanlara?
Gördükleriyle yetindiler, içimi açamadım pıhtıdan yaratılanlara.
Ne istediyseler onları verdim, yüreğime kenardan bakanlara.
İstediklerini alıp da çekip gittiler; üzülmediler boşa akanlara.
Bendeyse felçli bir hissiyat, alıştım içime akan kızıl kanlara.
Tahammülde üstad oldum da istedim ama alışamadım yalanlara.
Her yapılane sınırsız bir sabrım var ama ümidim kalmadı yarınlara.
Sitemkarım benden özleri toplayıp da başka kovanda bal yapanlara.
Tüm bunlara inat ısrarla özeniyorum aşktan sevdadan yananlara.
Öyle imrenerek bakıyorum ki hayatını bir sevdaya amade kılanlara.
Dünyanın türlü lezzetlerinden geçip de yalnız aşkın ateşine dalanlara.
Hevesim ya da özentim ne kadar olursa olsun mahkumum sonlara.
Tadı size kalsın sevmelerin ben razıyım kapanmayan o yaralara.

Kemal Okumuş

İhtilal

Kirletmekten çekinme sakın ha henüz buruşmamış ellerini.
İnsancıklar çekiniyor mu bak kirletmekten gönüllerini?
Ona bulaşma, buna dokunma, şuna hiç seslenme diye zora koşma kendini.
Çok hücreliler beyinlerini kalplerinin üzerine koyup yakmışlar gör hallerini.
Bırak eski lügatlerde bile anlamları silineyazmış birkaç eski kelimeyi.
Nefsince coşup yaşamak şimdilerde övgüye layık; öğren dilenmeyi!
Eşrefi mahlukat bu zamanda sadece cesedinin güzelliğinden ibaret.
Ruha dokunmak imkansız ve de sevmekte ısrara gösterilmez dirayet.
Dakikalara sığacak şehvi arzular önüne geçmiş zamanın ötesine taşan hazların.
Kışlar düşünmeye ayrılmış, baharın tadı yok ve kime sorulmalı günahı yazların?
Güneşin batışı ya da doğuşu ders vermiyor sadece içki masalarına meze oluyor.
Günlerin birbirinden farkı yok birinin içi boşaltılıp bir diğeri içine doluyor.
Gedikli artık insanların takvimi, hayatlarının içi oyuk oyuk boş kalmış.
Kimse kendi hevesle kazanmamış, biri biriktirmiş, bir diğeri ondan çalmış.
Ne kadar battıysa ziftin içine insan çekinmemiş zamana atmaktan kabahati.
Zaman kendine düşeni yaptı halbuki; biz kurmadık mı her durduğunda saati?
Bir ışık huzmesi süzülürse bizlerin kuytu, köhne gönüllerinden içeriye.
Aydınlanır mıyız ki, bir parçacık ışık yüreğimize girmeyi başardı diye?
Varsa eğer böylesine zor bir kurtuluşun milyonda bir de olsa ihtimali,
Hiç durmayıp başlatalım gönüllerde insanlık adına aydınlık ihtilali.
Dolduralım boş çuvallara dönmüş bünyelerin içine ne kaldıysa güzellik namına.
Sıgmasın bir daha, sevmeyi öğrenip benliğini unutmuş iki ayaklılar, kabına.

Kemal Okumuş

İnsanın Kendine Ettiği

Bu ne garip tecrit insanın ettiği, ne garip bir muamma?
Kendi kendini nasıl kılıyor ki benliğinden böylesi ayrı?
Her nefes alıp, bedenini hareket ettireni yaşıyor sanma.
Yok işte fertlerin artık kendinden bir başkasına hayrı.
Her bir ihtiyacını giderip de ruhunu doyurmadan sağ kalınmaz.
Gezilir, yenilir, içilir, sevilir de hep nefse boyun eğilir.
Sen sağım zannediyorsun da ruhun azaptayken yaşanmaz.
Ne önüne bakar insan mazlumca, ne de hatalarına değinir.
Sokaklar medeniyet(!) diye haykırırken suratlarımıza,
Ne diye muhasebeye alalım ki karışlarca havadaki aklımızı?
Herkesi hiç düşünmeden bedelsiz davet ederken hayatlarımıza,
Ne diye yanarak dövünüp de arayalım ondan bundan hakkımızı?
Kendimiz eder ve ancak nihayetinde bir tek kendimiz buluruz.
Başkasına hesap soracak kadar büyük değiliz haddimiz değil asla.
Ne alırsak, ne verirsek ve de ne çektiysek bir tek kendimiz mesulüz.
Avunmakla ömür geçmez ya da karalar bağlayıp tuttuğumuz yasla.

Kemal Okumuş

Kısa

Hayat dediğini ne kadar uzun sanırsın ki?
O sağlam zannettiğin yol, pamuktan bir iplik.
Ömrünün neresinde olduğunu nereden bileceksin ki?
Kefeni giydiriyorlar bir kıza beklerken gelinlik.
"Neyim var?" diye isyanın zirvesinde duran asi gençlik.
Neyiniz yok ki? Nefes alıyorken, yürüyebiliyorken dimdik!
Lokma geçmeyen boğazlar, duymayan kulaklar, görmeyen gözler...
Şükrediyorlar bir bilseniz daha neleri yok onların neler...
Gözün bir kez kapatıp tekrar açtığında aydınlık dünyaya,
Kıymet bilersen döner karanlık viraneler altından saraya.
Niceleri ne çığırtkanlıklar yaptı ne sedalar bıraktı semaya.
Ama gidişler sessiz, fırsatın olmuyor bir kuru elvedaya.
Ucuz şüpheler ve nankör tahamülsüzlüklerle kaybediyoruz.
Oturup beklerken bile boş bir durakta hızlıca kayıp gidiyoruz.
Siz nöbetini devralırken riyakar dünyanın yalan nimetlerinin,
Biz tadına doyamadık bir tek adamca dost sohbetlerinin.
Eğlenmekle olmuyor sadece, dikilip de her gönül pınarında.
Sevmek, sevmek, vefa kalıyor bir tek yanında toprağın altında.
Hırpalan, çabala, didin, kahrol ya da kahret neye ne kadar fayda?
Kana kana, doluca, şükrederek yaşa hayatı ölüm yakın sana da...

Kemal Okumuş

Mesuliyet

Buralarda gök üşümeye başlayıp da rengi döndüğünde maviden griye,
Bana bir tek oturup hesap etmek kalıyor artık ne kaldıysa senden geriye.
Tutulmuyor çatlamış ellerim artık kimselerce sıcacık; dilim tutuluyor aksine.
Bir ellerimi ısıtmayı beceremedim alıştım da bunca çekilenlerin hepsine.
Kurşun renkli günlerde ancak çevirebilir oldum gözlerimi dışarıya.
Soluklandım ve dahi güldüm de ama ulaşamadım yaşamakta başarıya.
Ne zormuş meğer gidenin ya da gönderdiğinin ardından su döküp gelişini beklemesi.
Gönderirken yüreğimi, ağlamıştım halbuki neden bu kadar uzun sürdü tekrar sevmesi?
Sol yanımda koca bir boşluk varken doldurmaya çalışıyorum takvimdeki günleri.
Bugünü yaşıyorum güya, bekliyormuş gibi yarını; oysa tekrar ediyorum dünleri.
Kulaklarım zorlanıyor ısıtmekte, gözlerim görmemekte; tat almıyor artık dilim.
Bütünümü koruyamadım, yaşamak zor geliyor olmuşken içim böyle dilim dilim.
Bir tutam kadın saçı, gözleri bir hatunun ya da pamuk gibi yumuşacık elleri,
Bu kadar manidar olabilirler miydi, dağları delmeselerdi, aşmasalardı çölleri?
Sen değildin asla seni içimde böylesi kenarları çizilmiş şekilde belirgin kılan.
Bendim seni kusursuz sayan ve işte buydu kendime söylediğim en büyük yalan.
Öylesi tutkulu bağlanmışım ki ben bir zamanlar deli gibi karşılıksız sevmeye,
Şen ya da öteki ya da bir başkası fark etmezdi yeter ki biri olsaydı sevmeye.
Öğrendim artık yüreğini açmanın ve kırmızı aşk rengi halıları sermenin kıymetini.
Sevmek artık bende kişiye mahsus; ödedim çok oldu isimsiz sevmelerin diyetini.
O kadar çirkeleşmiş ki dünya, aşk artık pazara düşmüş de satılıyor haraç mezat.
Daha başaklar olgunlaşmadan aç gözlü gönüllerde hesapsız savurgan bir hasat.
Karanlıktan korkarız ya da bir vahşi hayvandan hiç düşünmeden sebebini.
Asıl korkmamız gereken insanlar, ezer geçerler yüreklerin masumca talebini.
Sırf insanların etlerini yiyorlar diye ayıplayıp küçümseriz ya o yamyamları.
Onlar kutsal sayıp yerken insanı nereye koymalı yürekleri çiğneyip de atanları.
Yorulдум artık düşünmekten ve de anlatmaya çalışmaktan insanın insana ettiğini.
Ben artık sadece sevdiğimden mesulüm, sormayın bana insanların neden gittiğini.

Kemal Okumuş

Nasihat

Ne isyandayım ne de sitemde...
Sinirliyim daha evvel hiç olmadığım kadar hem de!
O kadar ki, ısırpı yanak içlerimi,
Kan tükürmek istiyorum insanların suratına.
Yaşamaya hakkım olmadığını öğrendiğimden beri.
Elimdekilerin, dilimdekilerin hatta yüreğimdekilerin,
Bir sokak yosması, kaldırım pisliği kadar,
Değersiz, yitik ve gereksiz olduğunu anladığımdan beri.
Tavsiye doluyum bu aralar öğrenmişliğimle.
Ders vermem gerekir aşkın çömezlerine.
Söylemeyiverin hissettiklerinizi tamı tamına.
Bu devirde kıymet parası olan yarım adama.
Sanma ki mecnunleyin sevdalar hala baki.
Ne görmüş bizden öncekiler ne tatmışlar ki?
Sadece aşk dediğin "tiryakiliğin" acısı payidar.
Gerisi yalan, dolan, hikaye ve amansız bir efkar.
Yoksa cebinde kıymetli kağıtlardan birkaç düzine.
Gömlek cebinin ardındakini sanma eşsiz bir hazine.
Kurut istediğin kadar sevgiliye vermediğin gülleri.
Çetele tut, yaz duvarlara uğruna uykusuz kaldığın geceleri.
Ya da avaz avaz haykır yüksek bir tepeden,
Yahut semadaki bulutlardan içine sığmayan sevgini.
Ne değiştirdin şimdiye kadar veya neyi değiştirebilirsin ki?
Sevda dediğin sürtük her yigide yamanmakta.
Ateşte kalıp beden, damarlar cayır cayır yanmakta.
Tutuyor iken yoluna baş koyduğunun elini.
Farz ediyorsan her şeyi galebe çalmaya bunun yeteceğini.
Aşıksın demektir hem de noksansız.
Çünkü aptallaşmışsın sen besbelli.
Aşk dediğin aptallaşmanın öteki ismi.
Vazgeç desem kifayeti yok elbet bilirim.
Geçebilseydim bunları söylerken ben vazgeçerdim.
Sürgündedir mantığın ve gecedir dostun hası.
Bırakmak ne mümkün, bir başka bu işin havası.
En ehili öğrenci hesabı, yarımşar porsiyon,
Hatta en azından, en ucuzundan tatmak tattırmak.
Fazlası bulantı yapıyor, kalp çarpıntısı da cabası.
Yoksa bir yerde az biraz meteliğin,
Gelecek de pek ışıltılı göz kırpmıyorsa sana,
Seviyorum demeyi aklından bile geçirme asla!
Nasihatın ötesi musibettir ne desem de!
Yap da gör arkadaş, beni kale almazsın istesem de!
Gelir çökersin yamacıma bir gün elbet.
Dert ortağım olursun işte benim canıma minnet!

Kemal Okumuş

Ne Olayım

Bir okyanus olayım hemen çıktığında kapınızın önüne.
Bir bardağın olsun başka hiç bir eşyan olmasın evinde.
Tek işin olsun da bardak bardak taşı beni.
Bir yandan taşıyıp azalt bir yandan göz yaşınla çoğalt beni.
Bir cimri bulut olayım baktığında şöyle gökyüzüne.
Toprağa kıyamayıp yaşlarımı, serpileyim senin yüzüne.
Ben yağdıkça sen ıslanıp üşü, ovala kızarmış ellerini.
Ben süzülürken bedeninden, sen de kıyama biriktir beni.
Bir ılık rüzgar olayım esen, hep senin olduğun yerde.
Sarıp sarmalayayım bedenini, şifa olayım her derde.
Nefes nefes müsaade et de keyfimce dolayım ciğerlerine.
Lodosa, poyraza, melteme benzetme; benzemem diğerlerine.
Bir ak tel olayım arasında o gül kokuları gece karası saçlarının.
Sen koparmaya kıyama beni, ben hep süsü olayım başının.
Her elin gittiğinde o canım saçlarına, bakınca durup da aynaya.
Ben dikkatini çekeyim uzunca incele beni, bakayım sana doyasıya.
Bir soluk olayım içine sıkışmış da gününü bekleyen sabırla.
O gün geldiğinde seninle koşacağım semaya bu sözümü hatırla.
Ben sindim göğüs kafesinin içine bir hevesle bekliyorum.
Son cümlemlen olacağım seninle göğüs çıkan; "Seni seviyorum! "

Kemal Okumuş

Nehir

Kattı önüne beni azgın bir nehir, kenarları keskin bir taş idim.
Döküldü kenarlarım, o savurdukça beni, içinde törpülendim.
Beni ben edenleri yitirdim de azdan çoğa sen oluverdim.
Yoruldum sürüklenmekten, durdum bir kıyıda arada dinlendim.
Ne kadar nefeslendiysem de kendi özüm dönedim.
Bıraktım kendimi beyaz köpüklü vahşinin adaletine, direnmedim.
Ben koca bir kayaydım o suya düşmeden ağır ağır eridim.

Masal geldi bana o delinin homurdanışları, bir kaç kıtalık şiir.
Bekledim bir yandan kapılıp ona, bekledim ki belki değişir.
Her kıvrımında ayrı bir uçurum, düşüşler sabırla bekler.
Sakinleşti sanırım, beni daha da hırçın savurmaya girer.
Sürt beni kayalara ey nehir, hamım hala, daha çok pişir.
Al içimdekileri, kat suyuna, beni bir mecnuna devşir.
Sen almazsan beni benden aklım yüreğimle güreşir.

Rengin kırmızı, adınla müsemma zannımca güzel rengin.
Hangi hal sana benzesin ki, hangi hissiyat ola ki senin dengin?
Sevgi durgun, hüznün ağır ağır akmakta, mutluluk çok dingin.
Yoluyorsun her yanıma da adamlıkça nice ediyorsun zengin.
Bir başka sende savrulmak, bir ayrı senin bana ilgin.
Kır hücrelerimi tek tek, bak kanmadı sana, yüreğim hala gergin.
Ne hırçın, ne hoşsun sen AŞK, vurulmuyor sana asla dizgin!

Kemal Okumuş

Susma Artık

Ölümün kardeşinden bu sabah da sıyrıldım hayret.
Gözüm kapalıydı o kadar saat de bir tek rüya görmedim!
Yıpranmış bedenim bırakma beni az daha sabret!
Ben daha adam akıllı kimseleri sevmedim.
Bir yokuş daha kaldı bilemedin bir koca dağ; ha gayret!
Bu kadar ızdırap çektim de yılgınlık nedir bilmedim.
Aşılacak varsa aşılacak, çekilecek olan çekilecek; diret!
Sevmek vaat edip de, tükürdüyseler yüzüme şayet,
Boynumu büküp de mazlumca asla geri gelmedim!
Ne bir zerre kin güttüm, ne de ettim azıcık nefret.
Bana edilenleri tespih gibi bir ipe dizmedim!
Ama isteyeceğim mahşerde hakkımı elbet!
Gidenlerin ayıbı boyunlarına, ben kimseden gitmedim.
Susmak da neymiş ey ezik yürek ortalığı inlet!
Hep içimden haykırdım da kimseleri üzmedim.
Yeter bu sükunet, bu zulmü tüm beşere dinlet!
Ne hadsizlikler ettiler de o seviyelere inmedim!
Bu kadar mazlum olma hak etmeyeni derhal defet!
Bana ait olmayan gönüllerde hiç gezmedim!
Senin sınırını aşanları korkutsun artık bu heybet!
Her gelen birikmişimi aldı götürdü bezmedim.
Onlar talan ettikçe sen biriktir, yılma, azmet!
Hep hırçın sevda denizindeydim, hiç dingininde yüzmedim.
Boğulmadın a deli gönül, bekleyenlere inat şükret!
Çok yordular, sandılar yıkılıyım ama hiç dinlenmedim.
Biliyorum selamı bekliyorlar, işte onlara namzet.
Dimdik ayaktaayım, şükür daha ölmedim!

Kemal Okumuş

Tren

Çaldı yine kara tren düdüğünü ve saçıldı buharlar dört yana.
Gitti son tren de bakakaldım gidenin ardından ağlayana.
Garın dört bir yanına dağılmış onlarca hüznün kırıkları var.
İnleyen raylar, üzölmüş bir bank, derdi çatlaklara dolmuş bir duvar.
Zemine döşeli taşların rengi sanki bilerek kan kızılı seçilmiş.
Bu taşların üzerinden Allahu alem nasıl da efkarlı geçilmiş.
Tam köşeye sinmiş üstü başı pise bulanı bir çocuk ağlamaklı.
İçini çekerek sızlanıyor belli çok karışmış zavallının aklı.
Sormaya cesaretim yok ufaklığa nedir kahreden derdi.
Sorsam o küçük ağız açılır da bana kim bilir neler derdi?
Oraya buraya bırakılmış sevgilinin ardından sallanmış mendiller.
Yorgun hasretten gönöller, usanmış isim tekrarlamaktan diller.
Sanlı kara bulutlar toplanmış bu mekanın damının altına.
Yağmur salmıyor yere, birer avuç kahır var herkesin bahtına.
Ben ısrarcı bir tek diğer gelecek treni beklemekte delicesine.
Belki fark eder hakiki yolcusunu bıraktığını da döner tersine.
Ben o üzgün bankta, inleyen rayların yanında, o duvara bakıyor olacağım.
Sen çevirip de yönünü gelene kadar o zavallı çocukla beraber kalacağım.

Kemal Okumuş

Üşüyorum

Üşüyorum...

Sızarsam yine kanepede, üstümü ört anne.
Biliyorum soracaksın yine 'neden suratın asık? ' diye
Bu akşam sorma anne...
Sen sorma ben de anlatmayayım boş yere.
İçimden kendime anlatıp duruyorum zaten.
Delirmek üzereyim, yitecek kalan üç kurusluk aklım.
Gülmeme uzunca müsaade etmiyorlar; ama benim de hakkım.
Anlamıyorlar anne, ne anlatsam, nasıl anlatsam anlamıyorlar!
Sanki onların ciğeri delikmiş gibi bir de ağlıyorlar.

Üşüyorum...

Ölüm gibi soğuk sanki anne bu gece.
Zemheri diye bahsettiğiniz mi bu gece?
Dudaklarım morarıyor, ellerim titriyor sanki.
Öleyazmak böyle bir şey mi anne?
Babam dürtüyor ya hani oturduğum da yanına.
"E, evlat gelmedi mi artık evlilik vakti? "
Vakti mi beklenir illa okumak için o akdi?
Belki düşün değil de yas tutma vakti.
Ölmeye değer mi ki bu gün sence?
Ölünce kim ağlar ardından benim anne?

Üşüyorum...

Yağmurlu yine bugün hava, mis gibi toprak kokuyor.
Her yağmurla ıslandığında toprak kokusu böyle güzel gelirken,
Toprağın onları sarabilmesi için gelen ölümden insan neden korkuyor?
Bilirim sen hazzetmezsin ölümden bahsetmemden, hele ki bana dair.
Ölüm akılda tutulmayınca ne aşık olunabiliyor annem ne de şair.
İsterim ben de elbet sana her cümlemde hayattan dem vurmayı.
Hayatın sıcak renklerini görmeye en çok layık olansın.
Kıymetini bilmem mi annem kimler gitti de sen hep kalansın.
Ama ne yapayım üşüyorum anne, yoksun hem de bu kez yanımda.
Ellerimi, dudaklarımı boş verdim de yüreğim üşüyor be anne!
Bana edilenlere artık isyan mı ediyor o küçük sandık ne?

Üşüyorum...

Tarafsız tartıyorum aklımda ettiklerimi ve edilenleri.
Görüyorum kendime düşen hata namına payeleri.
Hazırım özür dilemek için, hatta diledim de.
Telafi bile ettim onları, kırmamak için insanları anne.
Ne diyelim ki benim dünyadaki vazifem bu sanırsam.
Dağıtıp tüm her şeyimi beklememek tek karşılık.
Dağılmakmış iç dünyamda, içimde kalacakmış koca karışıklık.
Bu kez gidişimin dönüşü yokmuş gibi geliyor be anne.
Sanki tarifi mümkün olmayan bir yola sevk ettiler beni.
Her şeyimi aldılar, azık vermediler, mahrum ettiler benden seni.
Öylesi bir üşümek değil bu kez anne kızma bana.
Bir daha hiç karda oynamadım söz verdim diye sana.
Bu kez ölesiye üşüyorum anne, bakma titriyor bedenim.
Ört sen yine üzerimi anne, biliyorum var bir dua edenim.

Kemal Okumuş

Yetiş Ey Ahali!

zaman demişlerdi bana hani ya her şeyin ilacı.
ben bilmezdim ki bu ilacı bu kadar acı.
akrep bögürme saplanmış yelkovan beynimde dönüyor.
yetiş ey ahali vakti gelmeden bir sevdalı öldürölüyor!
her kimde kaldıysa hakkım ak süt gibi helal olsun.
ben gün yüzü görmedim tüm günler onların olsun.
ben sevdikçe insan gömlekliler vurdukça vuruyor.
öyle batırdılar ki güneşimi kızarıyor da yine doğmuyor!
yetiş ey ahali adam gibi bir sevda öldürölüyor.
bu ne nefret sizlerde, ne böyle bu kin?
ben güzel sevdim, sözleriniz neden böyle çirkin?
siz sevince oluyor da ben sevince neden olmuyor?
sizin yüreğiniz göklerde benimki neden yerde duruyor?
yetiş ey ahali safça bir yürek ayak altında eziliyor!

Kemal Okumuş

Anla İŖte

Demli olmalı benim ayım, Ŗekeri az, rengi koyu.
Damağımda acı bir tat bırakmalı bittiğinde, tıpkı sevmiŖliklerim gibi.
Çok içince elim ayağım titremeli; ama vazgememeliyim asla içmekten.
Demli bir çay gibi olmalı benim sevmelerim, Ŗekeri az rengi koyu.
Öyle olmasını istediğimden değil de hep öyle olduğundan belki.
HoŖu tadan illa "ben acıyı isterim" diye inat eder mi ki?
Yine de koyu olsun rengi seviŖlerimin ve Ŗekeri az.
AlıŖtıđım gibi olsun, acısın canım ve bitsin hep...
Neme lazım belki mutluluk yaramaz, hayra çıkmaz sonu.
Bilirim gönlüm de ister mutlu olmayı; ama aŖk tatlı değildir ki.
Neyse... Hznm sana söylüyorum aŖkım sen anla iŖte.

Kemal OkumuŖ

Armağan Olsun

Bir yanı mutluluk, bir yanı uçurum...
Yetmez bana edilen kellemi de uçurun!
Dünüm "ah-vah" cümlelere emanet.
Bugünüm yarınım etmekte hiyanet!
Ne sözüm kaldı dilimde, ne gözümde uyku.
Ne gönülde huzur var, ne de yaşamaya tutku.

Yokluğum varlığınıza armağan olsun...

Kemal Okumuş

Bağlanma Makamına

Bağlanma makamına, gün gelir o makam sana ağyar olur.
Kese akçe gördü diye sanma ki gönlün bahtiyar olur.
Koca fil görüp kendin kibirlenme, zafer Ebable yar olur.
Sen uzak saysan da ölümü gün gelir O melek son demlerin sayar olur.

Kemal Okumuş

Bitmeli

Gecenin eteklerine tutunmalı insan, güneş sızmasın diye ufuktan dünyanın üzerine.
Mehtabı ve yıldızları dürüp de bir cigara kağıdına, yakıp çekmeli nefes nefes içine.
Köklerini budamalı üzerine bir kalp içine de iki harf kazınmış tüm yorgun ağaçların.
Yalan dillere yapışmış, riya bulaşmışken kalplere, hepsi birden ölmeli sevgiye açların.

Kemal Okumuş

Boş Dünya

Yeşil idi hani ki o yaprak tutunmuş iken kendi sağlam dalına.
Kopup da salınırken usul usul bakın hele turuncusuna, alına.
Ruh ilişmiş dünya denen bu dala, gider iken ne kalacak yanına.
Aşk gerek, sevgi gerek hatta az da hasret yaraşmaz mı şanına?

Kemal Okumuş

Çek Dara

Çek darına sinenin şu yufka yüreğimi, olsun üstüm başım kan revan.
Neylesin bir yudum aşk şarabın olmadan yaşamayı, öyle kuru, öyle yavan.

Kemal Okumuş

Çocuktum

Çocuktum ben de bir vakit...
Hala çocuğum hatta tüm büyüklere inat.
Oysa bir görebilsek, büyüyen biz değiliz, oyuncaklarımız.
Bir fark etseler de çökseler yanıma, ne oyunlar oynarız.
Misal, isteseler, ben tüm misketlerimi hatta gazoz kapaklarımı veririm onlara.
Bölüşürüm gökyüzünü, havayı da kıskanmam ya da içtiler diye suyumdan.
Bir anlasalar makamlar nasıl da aldatıcı, mevkiler nasıl da yalan...
Hepimiz hala annemize muhtaç, hepimiz hala babamıza hasret.
Ne güzel de büyümüş gibi yapıyoruz bunlara rağmen, hayret!
Çocuktum ben de bir vakit...
Hala çocuğum hatta tüm büyüklere inat.
Ebediyse cennet, dünyada vakit çocukluğa yeter gel de anlat.

Kemal Okumuş

Değil

Unutma Ey can, bu beden baki değil!
Hor gördüğün bu yürek, kadere hakim değil.
Şah damarımdan yakın mevt, beni unutacak değil.
Yol gözler bulamazsın, gidenler dönecek değil.

Kemal Okumuş

Deli Deli

Nasıl bir teşbih yapmalı ki anlatmalı seni, sana olanı cümle aleme? Neyden dem vurmali, neyi misal almalı, hangi çiçeğin adıyla sana seslenmeli ki senin makamın tellakki edilsin tüm beşer tarafından? Korkarım ki tükenir kelimeler kalkışırsam böyle bir betimlemeyi yazmaya. Kimselere tek kelam edecek söz bırakmam. Ne kadar tatlı, güzel, mis kokulu, al benili, rengarenk kelime varsa doldururum heybeme de çıkarım elden alemde uzak bir tepeye; hem o seni kıskanan güneşin batışını izler hem de dökerim onca sözü senceleyin temiz bir tomar kağıda. Belki aç belki susuz, sen çıkıp gelip 'yeter ey sevgili, bildi tüm cihan bizi, senin bana olan sevgini! ' diyene kadar dur durak bilmeden yazarım.

Bana deli diyecekler belki de, ya da Mecnun'a denk tutacaklar anlatırken. Bırak desinler ey ömrüm, bırak da öyle bilsinler, Leyla sen olduktan, Şirin sen olduktan sonra Mecnun da olunur Ferhat da. Hem sevdalığın şanındandır bu lakap. Akıl başta kalınca nasıl sevsin ki insan? Sevdin mi deli deli seveceksin. Allah'ın müsaade ettiği yere kadar hudut koymaksızın, bir delinin cesareti, gözü pekliğiyle seveceksin. Akıllı adam işi değil zaten aşık olmak dediğin. Bak kirlenmiş dünyanın modern akıllılarına. Her üç güne bir aşık ilan edip kendilerini hem aşkı utandırırılar kendinden, hem de sadece kendilerini kandırırlar. Evlilik derler aşkı öldüren. Şimdi ki zamanın riyakarlık türküsünün nakaratıdır bu lakırdı. O yüzüklerdir ki parmaklara değil esas ruha takılır, pranga niyetine. Deli sevmenin böyle prangaya ihtiyacı vardır ki o delilik içe hapsolsun bir tek kendin gibi kelepçeliyle bölüşesin. İçin için yanan ateş söner mi hiç? Aşkın mahkumu olmaktan korkulur mu hiç? Bırak oyalansın akıllılar dünyanın binbir türlü fani meşgalesiyle, sen tak kelepçeni ruhuna, koy aklını bir kenara da deli deli sevelim biz.

Kemal Okumuş

Dert Değil

Sev diyorlar, sanki çok kolaymış gibi...
Diyelim sevmesi kolay, iyi de kan tutar beni.
Mutlak kanayacak bir yerlerim, yüreğim acıyacak.
Ellerim tittreyecek, gözlerim buğulanacak.
Sevmesi dert değil de, sevdikten sonra halim ne olacak?
İlla bir bülbül ötüşünde, bir kelebek uçuşunda, bir çiçek açışında mıdır aşk?
Nereden bileceksin, belki bir diken batışında, belki bir gece ağlayışında saklı?
Keşke çocuk bakışında kalmış masumiyete denk olsa sevmeler.
İşte o zaman akla gelip zarar etmezdi gitmeler.
Ama öyle değil işte bu hayat ve de bu devrin insanları.
Akla gelmeden kayboluyor gidenler, düşünmeden kalanları.
Yüksek bir dağın zirvesine çakılmış bir bayrak direği kadar soğuk şimdi sevmeler.
Dokununca elin yapışıyor, canın acıyor, bırakmıyor ki seni kurtulasın.
Öldüğünü değil de o bayrağı dalgalındırdığını düşünür görenler, varsa şansın.
Oysa sevmek dediğin aşk dediğinin gelişi bahara benzemeli.
Geceleri nemli, gündüzleri güzel olmalı ve mutlu seslerle şenlenmeli.
Aşk dediğinin içine doğuşu, bir tomurcuğun çiçeğe dönüşü gibi olmalı.
O çiçeğin tatlı bir meyve olup mis kokacağına insanın ümidi olmalı.
Sevmek dert değil de insan hep sevip, sevilecek kadar hayatta kalmalı.

Kemal Okumuş

Ebedi

Mavi gökten bile pay vermek istemediler kimi vakit, göğümüzü yırttı kimisi.
Sanki payidar kalacaklarmış gibi kıyamete kadar ve sonrasında; dünya onların kalesi.
Biz eğleneduralım, mahşeri beklemeden dilimizde o şarkı dolaşalım "nefsi, nefsi! "
Bekleyişimiz öyle ebet müddet sürmeyecek, merak olmasın; "Mevt" verecek dersi.
Süslen sen, başka derdin olmasın, ey Havva'nın kızı, sensin yedi düvelin eşsiz ecesi.
Dön kendi etrafında şemse aşık cihanın dönüşü gibi; dönünce tutuşur şemsin entarisi

Kemal Okumuş

Gel Artık

Yardın zindanlardan zifir gündüzlerimi o güzel gözlerine sinmiş bir tutam şefkatle.
O dokunuş ki silkeledi beni, dünya hamallığından yara olmuş omuzlarıma merhametle.
Riya kokan ağızlarda ezilirken aşk, sevda ya da adına her kim arlanmadan ne diyorsa,
Tertemiz kalbine tercüman oldu gül kurusu rengi dudakların, sundu, gönül ne arıyorsa.
Elem biter, dertler son bulur, gözyaşı bir tek mutluluktan akar tenin kokusu içime
tütünce.
Seyreylesin alem, sevmek nasıl olur, sevdalı nasıl olunur, sen çıkıp uzaklardan bana
gelince.
Bırakalım umutsuz yitik insanların, kendi kusurlarını görmeden kadere ettiği küstah
lafları.
Kaderin yazarıdır ki bizi birbirimize eş kıldı, aştırp bize onca badireyi, kederden dağları.
Yetiştirmede mi Rab ehabilleri, Ebrehe'nin filleri yürürken Kâbe'ye, taşlarla ağızlarında?
Rahmeti geniş onun, bana da seni gönderdi, beni özüme döndüren sevda varken
dudaklarında.
Günahkardım, Kabe'nin tozu kadar kıymetim yoktu benim, ya da ona giden yolda bir
çakıl.
Ama ben benden geçtim de O benden geçmedi ki seni eş eyledi, almıyor o merhameti
akıl!
Uzun, dönüşü meçhul bir yolculuğun vedasını içine sindirmek gibiydi seni son görüşüm.
Veda değildi o ayrılış; ama hayat duruyor sen yokken, vedalaşmışım gibi silindi
gülüşüm.
Tek yapabileceğim sabırla metanetle beklemek vuslatı, hayalimde sen, düşümde sen...
Bir kez daha görünsen kapımda ey güzel, narin sevgili, gülüşlerimle bana geri dönsen.
Bil ki Zeynep gelip her gece rüyalarımda bana gülüyor, tutuyor parmağımı pamuk
elleriyle.
Denizin kokusuyla uyandığımız evimizde bekliyoruz seni, gelsin diyor annem
hayalleriyle.
Ey tacı yıldızlardan işlemeli, gül kokulu, gözleri dünyaya bedel, eşsiz, benzersiz sevgili,
Gel artık sultanım ol, seni senden uzakta sevmesi de hoş; ama bu gönül yakından
sevilmeli.
Ne demeli, ne yazmalı bilmem bu hasreti tarif edebilmek için, kuruyor kalemimin
mürekkebi.
Koy güneşi avucuna da gel sevgili, gündüzlerim ışığa kavuşsun, ay gibi aydınlat kara
şebi.
Hasret üzüyor beni, sensizlik yudumlamak gibi zehirden acı bir suyu ey benden ırak
canan.
Çık da gel artık, senin tek bir nefesindir seviyorum deyip de söndüren, şu yüreği ki
özlemle yanan.
Bilirim gelmesi, gel denmesi kadar kolay değil, hangi seher doğarsın bilmem; ama
bekliyorum.
Sen nice seversin beni bilemem a sultanım; ama ben seni evrenin her bir zerresince
seviyorum.

Kemal Okumuş

Geniş

Hele bir silkinin ya Hu; nedir sizin bu kibriniz?
Neyi bölüşemediniz, nedir acep derdiniz?
Bana 3 metre kefen, 2 metre mezar da;
Hanginizin mezarı 2 salon 40 oda?

Kemal Okumuş

Giderler

Giderler, biraz kalır öyle giderler...
Ne var ne yok hepsini alır da giderler.
Sen dersen ki "Sensiz yaşayamam" diye,
Giderken ölmene yeteceği bırakıp giderler.
Öyle ya da böyle giderler işte giderler.
Sessiz zannederler gidişlerini hem de.
Seni içindeki zelzeleyle, mahşerle bırakıp giderler.
Severler mi?
Bilmem, belki bir vakit severler.
Sevseler ne yazar, muhakkak ki giderler.
Bulurlar daha çok seveni merakta kalma, severler.
Seni kırık dökük hayalinin altında bırakıp giderler.
Ne pişman olurlar gidişlerinden ne de bir ahları kalır.
Sen en âlâ şiirini yazarken giderler.
Gelirler belki bir kaç bahar sonra, evet gelirler.
Gitmek yaramıştır ama çok durmaz yine giderler.
Sen de sat dünyanın anasını çok mu ayıp derler?
Ayıp, günah bilmez onlar, vakitli vakitsiz giderler.
Bırak gitsinler...
Belki gidenler değil de kalanlardır terk edenler...

Kemal Okumuş

Hangi Gece

Haini meçhul olmayan sevdalar eklemiş onca çizgiyi suratının her yanına, güzel gözlerinin altına.
Ters yüz edip gitmişler, ar, edep yoksunu, hissiyat yoksulları, binip nakörlüğün atına.
Elleri, sonu güzün adaletine kalmış kuru yaprak misali titrer halde kalakalmış, bırakıldığı yerde.
Giden midir terk eden yoksa kalan mı diye sorular dolaştırır bir vakit maşuğa feda o serde.
Dudakları Mecnun'un ayakları altında ezilmiş çöllere nispet edercesine kuru, çatlak çatlak.
Dudaklarına inat gözleri aşkın çeşmesine denk, süzüyor var mı bir gelen diye ıslak ıslak.
Bir yudum hatta bir damla şarap bile geçmemişken o suskun boğazdan bu neyin sarhoşluğu?
Neyin gücü yeter, hangi mutluluk çepeçevre sarsın etrafını ki doldursun içindeki o koca boşluğu?
Sanki güneş gözlerinden doğuyor her sabah ve batıyor her gece, kızılı utandıracak kadar kırmızı.
Hangi aşk adaletliymiş, kim ardında birini bırakıp gitmemiş, hangi gece karaymış örtecek kadar acımızı?

Kemal Okumuş

Hasret

Öyle esmer bir sarılış,
Ya da pembe bir gülüş...
Arıyor insan, süt kokan ten,
Muzip bir duruş, şaşkın bir bakış.
Tüm ala lezzetlerin topu birden,
Geçemez insan geçer de serden.
Eş başka, yavrular başka, aşk başka...
Emanet aşklar, en büyük Aşka.

Kemal Okumuş

Hiç Olalım

Gel hele, çok şöyle yamacıma...
Nedir senin derdin, nedendir kederin?
Hiç düşündün mü nedir ki ederin?
İrkına mı takılıp kaldın yoksa inancın mı üstün?
Nefsini okşamadılar diye mi herkese küstün?
Makam, mal, mülk, saltanat baki zannetme.
İster padişah ol, ister hamal, sermayeni zayi etme.
Çürür bedeninin, hatta kemiklerin, toprak üstüne dökülegörsün.
Ne ektiysen dilinle, mutlak çıkar karşına da görürsün.
Savaşının gayesi nedir, neyi bölüşemiyorsun geri kalanla?
Veren başka mı sandın elindekilerinin hepsini alanla?
Bir ciğer dolumu havaya muhtaç yaşarken hırsına aldanma.
Altın tahtta oturunca dünyaya hükümdar oldun sanma.
Var mı hesaba gelirken hangi milleten olduğunun önemi?
Ne kadar zengindin dünyada ya da makamın neydi fark eder mi?
Çok kıymetlisin dedi belki etrafındaki herkes yaşamın boyunca.
Onlar da unutacak seni emin ol Sur'u bir kez duyunca.
Düşün benimle birlikte bir müddet hiç olmazsa.
Ne hatalar ettik ya sağdaki defterimiz hiç dolmazsa?
Kirli bak ellerimiz, bedenimiz hatta belki içimiz.
Göremedik gözümüzün önünde duranı hiç birimiz.
Çoklukta aradığımız yeter huzuru artık teslim olalım.
Hiç olalım artık, varlığın hiçliğinde kaybolalım.

Kemal Okumuş

İmiş

Vay efendim neymiş, dünya yaşamasını bilene güzel imiş!
Güldürmeyin beni Allah aşkına, kim kanıp dünyaya doyabilmiş?
Ne "ismet"tir vasfı yaşayanların, ne temizler ne de ermiş.
Elini bir kez zifte daldıranın nasıl olur da o eli temizlenirmiş?
Var mı sanırsın hakiki yoldaşın, hangi bahtlı mezara iki kişi girmiş?
Yalnız doğdun a insan, yalnız öleceksin keza; yalnızlık kader imiş.
Bırak artık başkasını, ne görmüş, ne bilmiş, hakkında ne söylemiş.
Korkma insanoğlundan, söyle sana olan ölüm, onlara da var imiş.

Kemal Okumuş

Kapat Gözlerini

Neye iliştirdik de kaybettik onunla beraber mutlu olmaya dair hevesimizi, sevgimizi? İftara yakın sokağı kaplayan pide kokusu mu, dostla içilen kahve mi kendimize getirir bizi? Öylesi bir yitmek ki bu sebepsiz mutsuzlukların göğsünde, yoksa gelemiz miyiz kendimize? Gözler yaştan, dudaklar tebessümden yoksun; yetmiyor işte yetmiyor dünya hepimize. Uyumalı öyleyse, yatıp da annemizin hayalinin dizine, uyumalı uyanmaya niyetsiz. Gözlerimizi kapatalım sımsıkı, yok açtığında görecek; dünya karanlık, dünya hissiz! Isırma dudaklarını gözlerini kapattığında kanar, kanar da kimseciklerin umrumda olmaz. Gözlerini kapat ve bekle, çocuk aklınla yaptın gibi, kapat ve bekle, kötölük içine dolmaz. Terbiye et kelebeklerini yeşil gönöl ovanın, uçuşmasınılar öyle yerli yersiz, yazıktır. Kış görür cihan gözüyle bakan sana; harcama aşık kelimelerini, onlar zemheriye azıktır. Kapat gözlerini sıkıca, canın acırmış, ölümü kucaklayacakmış gibi sımsıkı kapat ve sabret! Vakti gelip açınca gözlerini, ölü veyahut diri, bu sabrına bedel bir cenneti bulacaksın elbet!

Kemal Okumuş

Kartal

Gümüşi kanatlarını çekip iki yanına, yırtarak iniyordu göğün mavisini bir kartal bedeninde aşk.

Suya doyamamış, suyu anlamamış balığa bürünmüş mecnunun boğazına sarıverdi pençelerini.

Belki alıp da suyun saflığından, berraklığından, çekip onu mavi semanın sinesine daha da çok yaşatmaktı niyeti.

Ama su saf, gök kirli, su can, gök ölüm, su cennete nazır, kirlenmiş gök cihanın sahteliğine değmiş idi.

Yaşamadı mecnun, yaşayamazdı da, çekip çıkarıp onu aşkın adıyla saflığından, atarsan riyaya, yoksa mecnun suyu nerden bilirdi?

Kemal Okumuş

Kemter

Geçirdim izansız, ele avuca gelmez hayallerimin boynuna urganı.
Gecenin kendisini ettim, bezik gönlümün mutlak uyku yorganı.
Hayallerim sendeliyor, direniyor ölmek için altlarında bir kırık iskemle.
Devirin gayri şunu da bitsin artık bu acımasız işkence.
Hala neyin umudu var içimde kalmadı yüreğimde yer olmamış tahrip.
Kimde aramalı çareyi, hangi aşk, hangi sevda bu mağlubiyete tabip?
Yazacak varsa anlatayım olanı biteni ki olmalı ediplerden de edip.
Hayat dediğin öyle çok derin ve de anlamlı değil, altı üstü bir mezat.
Kime inanacak, güveneceksin ki herkesin söylediği yaptığına tezat.
Kalmamış halis hislere yer, sade maddeden ibaret cihanda, nefis geldi galip.
Şevdalar linç edilmiş, saygı angarya, destanlara mevzu aşklar ağlıyor garip garip.
İçten kopagelen, alevi cehennem tutkunluklar şimdilerde omuzlara gereksiz bir yük.
Görüyorlar belki de benim göremediğimi, kimine göre dünya cennetten de büyük.
Halbuki her şeye değer hakikatli seven yarin içini dolaşıp da nefesine değen bir nefes.
Neyi sayarsan say dünya lezzeti namına, bilir de söylerim ki bu en alasından da enfes.
Haybeye uğraşmayın, anlatıp durmayın kendi bildiklerinizi, yok yere etmeyin beni teskin.
Bildiğiniz gibi değil, bir kelim oluyor ki bazen, vallahi Zülfikar'dan da keskin.
Her gece doluyor bin bir düşünce, hayal da uyanıyorum kabuslardan her yanıma kan, ter.
Yazan böyle yazmış yazımı, boyun eğecek elbet gücünün yetmediğini yerde bu kemter.

Kemal Okumuş

Kış

Kar yağdı akşam üstü gönlüme...
Gece durunca ayaza kaldım, buz kesti gönöl düzüm.
Ne bir tomurcuk kaldı, ne aşk şarabına bir salkım üzüm.
Hem gözüm çevirdim toprağa, hem yandım hem üzüldüm.
Eksik olmazdı çiçeği baharlarımın, kaldım çiçeksiz, baharsız.
Kimler kış eyledi gönlümü, kimler çaldı meyvelerimi hangi hırsız?
Ar yok, haya hep eksik, yağmaladı beni bihaberken binlerce arsız.

Kemal Okumuş

Masal

Uyandım...

Meğer nasıl da kandırmışlar bizi, beni, herkesi.

Nasıl da yorulmadan usanmadan yalanlardan şiirler, romanlar yazmışlar.

Hiç arlanmadan nağme nağme şarkılar, türküler yapmışlar.

Hani aşk?

Sevmek her şeye bedeldi ya hani?

Bir bakışa cihan yakılır, bir gülüşe alem yıkılırdı.

Malı, mülkü, makamı yalandı da aldanılmazdı hani ya bu dünyanın.

Varsa yoksa hakikatli sevmek dahası eşsiz bir aşk demişlerdi.

Beni nasıl bir oyuna getirdiniz böyle Allah aşkına?

Bir ben mi inandım o masallara; ben miyim aşkın tek enayisi?

Çıkamaz mı arşınlasak arzı benim bu saflığıma denk bir saflık yapmış biri?

Uzak durmuş olsa dünyadan da aşkı hayalleyip, eline değmemiş olsa dünyanın kiri.

Nasıl da inandırıp uyutmuşlar böyle beni...

Kemal Okumuş

Mavi

Olur ya bir ölüm dürtüşüyle uyanıveririm mavi hülyalara aldanişlarımdan.
Teskine lüzum yok yalan olsa da belli ki memnunum bunca hayalin mavi oluşundan.
Gök gibi, deniz gibi mavi, masmavi...
Belki maviye bu düşkünlüğüm eksiksiz ben gibi oluşundan.

Kemal Okumuş

Merdiven

Uyuyordu her zaman ki gibi tüm insanlar.
Bir merdiven dayayıp semaya aşk serpeledim.
Yıldız yıldız parladı gökte nasiplendi tüm inananlar.
Bulut saçıp oracıkta içlerindeki hisleri silkeledim.
Sevgiyle, huzurla, şefkatle, merhametle ıslandılar.
Siz uyurken ben geceyi dost, göğü tarla belledim.
Ben kapadın gözlerimi, inananlar hoş bir sabaha uyandılar.

Kemal Okumuş

Ne Bilsinler

Yorma yüreğini be ocuk...
Yüzündeki çizgilere bakınca ne bilsinler yaşın kaç?
Hala sevmelerin toy, merhametin boyundan büyük;
Ne bilsinler? ...
Senin sevişlerine denk kibre bulanı "adamlar".
Ne bilsinler gözlerinden o yaşlar ne diye damlar?
Ne bilsinler? ...
Sen ilişme vefasızların yüreğine, hepsi cihanın telaşesinde.
Daralmasın göğsün; ne bilsinler ocuk ne bilsinler?
Eksiltme kahkahalarını, incilerin saklı dursun göz pınarlarında.
Uykuya dal, leyaz ocuk; duanın ardından kasvetli anlarında.
Sen uyudun mu, öldün m ne bilsinler?

Kemal Okumuş

Ne Leyla Ne de Bir Başkası

Diyelim ki aşk kor ateş, ben susuz bi çöl, sen yitik Leyla...
Ben zaten kurumuş, çatlak çatlak olmuşum, o kor ateşi atıp da göğsüme gitsen ne yazar?
Nerede görülmüş, hangi çöl yanmış ki bugüne kadar?
Sen gidersin ben kailim o halimle.
Bağrımda kor, gözlerim kör...
Her Leyla'sını yitiren Mecnun bende arayacak hem Leyla'sını hem belasını.
Ne Leyla olacak benimse içimde ne de bir başkası
Ama aşk ben olacak ve aşk benden sorulacak.
Yürüyecekler üzerimde o kor ateşe basarak.
Her aşık benim yanıışım gibi yanacak.
Ama içimde ne Leyla ne de bir başkası olacak.
Sen olsan da olmasan da aşk benden sorulacak.
Bazen içimde sana dair anıların bıraktığı küçük yeşil vahaları bulacaklar.
Kana kana o vahalarda sulanacaklar; ama ne seni ne de Leyla'yı bulacaklar.
Halbuki basarken göğsüme yanan ayaklarının altında ezdiler aşkı.
Leyla'yı aramak uğruna ezdiler göğsümü, ezdiler aşkı.
Yine de ben yazdıkça gezecek aşıklar kelimelerden ibaret çöl halimde.
Göğsüme basıp senden kalan korda yanacaklar
Ama biliyorum ki ne Leyla'yı ne de bir başkasını bulacaklar.

Kemal Okumuş

Nereden Bilirdim

"Ben içime ağlarım" derdi babam da gülerdim.
Meğer ağlarmış insan içine...
Çok daralıp da çıkmayınca insan içine,
Ağlayış sebebini gururuna yediremeyince.
Sanki tüm dünyanın en kara bulutları
Toplanmış gibi benim göğsüme.
Azap yağıdırıyorlar durmaksızın tüm hücrelerime.
Bir kelebeğin kanatlarına saklamışım mutluluğu
Annem çağırdığında oyundan eve giderken.
Nereden bilirdim o vakitler tek gün yaşadıklarını.
Bir gün yaşadı mutluluğum, umutlarım...
Şimdi yer yüzünde cezaya kalmış tek kişi gibiyim.
Herkes gitmiş, bir ben duruyorum tek ayak üstünde.
Yalnızlığım sinmiş yakama, duruyorum kara tahtanın önünde.
Üstüm başım tebeşir tozu.
Halbuki ben ödevlerimi hep zamanında yapmış,
Aşka gelirken kalbimi hiç evde unutmamıştım.
Elektrikler kesilse bile mum ışığında devam etmişim yaşamaya.
Ben hiç bir dersi aksatmamış hatta tenefüse bile çıkmamıştım.
Hislenme çantam dolu, mendilim cebimde gelmişim.
Ben nereden bilirdim ki...
Nereden bilebilirdim kelebeklerin bir gün yaşadığını.

Kemal Okumuş

O Mevsim

Şu yağmurun bolca yağıp, insanların aşk peşine düştüğü mevsimdi.

Tüm nebatatın ölümden uyanıp da yaprağa, çiçeğe büründüğü; bahar mıydı neydi? Sanki omuzlarımızdan her yükümüz eksilmiş, ekmek bedava, et bedava olmuş gibi, Görmemişin baharı olmuş da deli gibi aşkın, meşkin, sevdanın peşine düşmüştü sanki. Yine de güzel şeydi vesselam, hissetmesi ve hatırlaması göğsünde bir kalp olduğunu. Tabi eş geçebilirsek eğer gözlerin kör olup da duyguların, akla değil de kalbe fikir sorduğunu.

Bir balığı hayrete düşürecek kadar kıt mıdır hafıza, unutmuş mu daha evvel güllerin solduğunu?

Boş lakırdı bunlar, ben de dinlemiyorum söylediklerimi; kanarak içirim cellâdımın sunduğunu.

“Var git yoluna” diye itip de atıvermek isterim kimi zaman âşık olma uzvumu.

Hakikaten hangisidir insanı yoldan çıkaran, akli mı, kalbi mi, gözü mü başka bir uzvu mu?

Köpüklü olsun da yek, içiyor işte insan o kahveyi, fark etmeden şekerli midir, tuzlu mu? Sıkılmaktan da sıkıldım, benliğimi asıverdim duvara; yaslanmasınlar boşa çektim omzumu.

Kemal Okumuş

Olmuyor

Olmuyor iŖte, olmayınca olmuyor.
Koyduğun yerde bir türlü durmuyor.
Ne lm var akılda ne verilecek hesap...
"Olsun! " diyorsun da olmayınca olmuyor.
Ŗen istedin diye ller dirilip, sağlar ölmüyor.
İsteyince menekŖeler açıp, gller solmuyor.
Olmuyor iŖte, olmayınca akıl baŖta durmuyor.
Olmuyor iŖte, olmayınca olmuyor...

Kemal OkumuŖ

Olsam

Kış olsa gönlümde, lapa lapa yağsa hüznüm kederim.
Bahar ilk çiçekleri serdiğinde yeryüzüne o karlar eriyip gitse.
Oluk oluk aksa göz pınarlarımdan, tuzu cildimi yaksa.
Can suyu olsa yeni yetme çiçeklere her bir damla.
Toprak yeşerdikçe içim kurusa, çekilse tüm irin yüreğimden.
Eski bir türkü çalınsa kulağıma, titresem.
Havada bulut olmasa; ama ortalığı bir duman sarsa.
Mahlede ölüm olmasa da bir figan kopsa.
Pencereden kar gelse, dünyanın rengine kanışım cehaletimden olsa.
Türküler kadar açık ve anlamlı gelse tüm yakarışlarım.
Ben bir türkü olsam da diyar diyar dolaşsam.
Anlatsam kendimi, karadüzen bir bağlamanın inleyişinde.
Bir cümbüşün en içli tınısı olsam ya da bir keman nağmesi.
Şarkılara, türkülere saklansam da anlayıp anlatsalar beni.
"Of" olsam derin ve içten düşsem tüm dillere.
"Ah" olsam, "Keşke" olsam, "Vah" olsam, "Eyvah" olsam.
Ne varsa dilime geceli gündüzlü yoldaş onu olsam.
Olsam da dolaşıp diyar diyar kendine denk bir efkarlı bulsam.
Her gece ayrı bir kederlinin yanan sigarasında konaklasam.
Bir keder savrumu tütünlere sarılı yansam kavrulsam.
Her ızdırapda bulunsam da yitsem kaybolsam.
Bir gün sırtımda heybem olmadık bir kapıyı çalsam.
Bunca yanmışlığa inat bir kez gerçekten aşık olsam.

Kemal Okumuş

Öldü Şair

Öldü şair...
Kafiyeler çekilmiş dar ağacına.
Bir çocuk toplamış mısraları...
Kaçıyor toplamış da avucuna.
Öldü şair...
Bir bebek cenazesinin yanbaşında.
Ölüm toplamış kitapları, sayfaları.
Sonu belliydi dünyanın ta en başında.
Öldü şair...
Kelimeler düğümlü kim bilir hangi boğazlarda.
Kargalar didikliyor betimlemeleri,
Çamur oldu o güzelim tümceler çirkef ağızlarda.
Öldü şair...
Yaşıyor hala nankör ehli dünya hayret ki hayret!
Umacılar çaldı tatlı hülyaları.
Az kaldı tüketelim saflığı gayret ha gayret.
Öldü şair...
Öldü işte şair, tükendi kalem, bitti kağıt.
Başka diyecek kelam mı lazım?
Şiir vakti değil gayri, ölümün istediği ağıt.

Kemal Okumuş

Sahaf

Belki yetmedi hiçbir şeye takatim ama bir gönül öğütleyip büyüttüm, mecnunluğa namzet.

Dağlar oynamadı yerinden daha, güneş de yerinde, gelecektir vakti sen sadece sabret. Nedir bilmem, çözümedim de düşünmeme rağmen onca gece, bu aklımın gönlüme garazı.

Dile yük olmaz, söyle o an geldiğinde söylenmesi gerekeni; söyle olmaz çoğu ya da azı. Duymazdan gel aklını, yitik zaten o nicedir; mesele aşksa yürektir bu mevzuda nesep. Üzerine değil de içine düşeni yap, aldırma kimseye, bekleme de asla davet ya da talep. Korkma, yürü ve haykır an geldiğinde ne birikmişse o vakte dek içinde, dik dur, silkin, titre!

Sen saç, savur, en halis birikmişlerini, akıt oluk oluk, cimrilik etme, varsın alan alsın katre katre.

Aşkın rengini al bilme ya da teşbihleme çiçeklerden; rengi toprağa yakın onun, belki hâkî.

Faniyim diye korkma, sevdan Allah'a emanet; sen sev vekilin sağlam, o Allah ki bakî! Sıdırmaya kalkma olur olmaz kuytulara, beyaz kağıtlara, göğüs kafesinin ardına sakın ha!

Dolar da taşarsın, inler de gezersin abdallar misali, çöl, dağ, tepe, yetişen olmaz imdadına.

Aşkta aşırılık olmaz çekinme, dilediğince sev sen, ne desen ne yapsan aşka dair, kalıbına sığar.

Esas suskunluktan kork, sevda düşünce gönüle; o suskunluk ki alır nefesini, ansızın seni boğar.

Düşünme sakın, ölçme, biçme, Allahtan kork yeter aşka yürüken, olmalı diye düşünme illa itidal.

Sen cevval kaptan olduktan sonra yitmezsin aşkın deryasında, gemiye ne hacet, yeter bir sandal.

Topla okunmaz olmuş sevda destanlarını, hayalinin kitaplığına ey uslanmaz yorgun sahaf.

Sen aşkını bil yeter, gören olur bu halini, maşuk gelmese de belki bir gün gelir bunca günahına af!

Kemal Okumuş

Susalım

Gel silelim gözlerimizi, apazımızla ovuşturup ayaklanalım.
Haydi tut elimden; bırakıp her şeyimizi ıssızlığa kaçalım.
Dağlarda, yeşillerde, kırlarda uyuyup, mavilere uyanalım.
Türkülerden gayri ne tını varsa dimağımızda silelim.
Kim neyi isterse onu hatırlarsın, biz bir tek "biz"i unutmayalım.
Acıkınca kiraz dallarına, asma yapraklarına sarılalım.
Gri bulutların asilliğinde, yağmurların bereketinde yaşayalım.
Damarda dolaşan kan kadar gürültü yapalım.
Olmaz ise bu gitmeler; en iyisi biz sadece susalım.

Kemal Okumuş

Tik Tak

Bir hallacın pamukları savurması misali savruldu hayallerim gözümün önünden bir kaç nefeslik bet sözün hışmıyla. 'Neden? ' diye başlamak sorulara vakit kaybından öte bir eylem olmaz. Vakit geçir artık sorular için, hele ki cevaplar muallakta kalacaksa... Ehli kubura dahil olmuş gibiyim. İçine sığındığım her dört duvar baş taşı olmayan birer mezar gibi. Nasıl da yabana atmışız sözlerin hainliğini ve de zalimliğini. Bir haçer, dilin tetikçiliğinde yola koyulmuş hissiz bir mermi, tam kalbine saplanan ucu soğuk bir ok gibi... Ah ne insafsızmış meğer şu dil. Nasıl çizikler atarmış gönüle o kemiksiz et ki her bir acı unutulur da hep kanarmış onun yarası...

Geceyi yıldızlarını söküp de perde ederken kendime, tüm dünyadan beni ayıran, nasıldı tadı mutluluğun unutmak işten bile değil. Sesim kendimi ayaklandırmaya yetmeyecek kadar bile cılız çıkıyor. Hal böyle, sözlerim içime böylesi düğümlenmişken, kime serzenişe gücüm yeter ki? Bir Rabbin kapısından ayrılmadım. Elim hep o kapının tokmağında. Yok bir sitemim isyanım. Sen kurtar beni diyorum yarattıklarının zulmünden.

Bakın geçiyor zaman bir 'tik' bana, bir 'tak' size. 'tik', 'tak', 'tik', 'tak'... Akrep sizde, yelkovan bende dönüyor diye sevinmeyin. Siz ağırca alâsınız diye o yolu nefes nefese koşuyorum ardınız sıra da itiyorum sizi. Elbet buluşacağız zembereğimiz tam 12'de boşaldığında. Saniye aynı, dakika aynı, saat aynı, gün aynı, ay aynı, yıl aynı... Zamanın ölçü birimlerinin toplamından ibaret değil mi ömür dediğimiz? Nasıl yaşarsanız yaşayın o ömrü elbet duracak bir gün saatlerimiz. İşte o gün... Ne de olsa bir 'tik' bana, bir 'tak' size...

Kemal Okumuş

Tut Akılda

Ölmezden evvel doğar insan, gülmezden evvel ağlar insan.
Ne doğum ölümü örter, ne göz yaşı tebessüme set olur.
Tut akılda yürümezden evvel düşmeyi öğrenir insan.
Ne düşen ebed yerde kalır, ne de yürüyen daim dik olur.

Kemal Okumuş

Umut

Çismin önemi yoktur kimi isimlerin yanında.
Öyle isimler vardır ki insanın hamurunda.
Misal "Umut" bir bak her yanında.
Hayat dediğin hepsi hepsi bir umut aslında.
Bir sonraki nefese niyet bile umut değil mi ha?

Kemal Okumuş

Vakitsiz

Ten ölümdür, ölüm tendir.
Ölüm bir hatunun teninde gizlidir.
Yiğitlik edersin ölümden kim korkar?
Yar teni buram buram ölüm kokar.
Ayırmaya kalkma aşk ile ölümü, kifayetsiz.
Aşk da ölüm de çıkar gelir vakitsiz.

Kemal Okumuş

Varsa Canan Yoksa Can

Yok, olmadı, olmaz da zerre dünyalıkta gözüm.
Varsa canan yoksa can bu alemde, tek sözüm.
Cennette değilse bağ sizin olsun, bana tek salkım üzüm.
Varsa canan yoksa can, harama dönmem asla yüzüm

Kemal Okumuş

Yeter

Ey aşık olduğum güzel, bir sus payı yeter gönül sebilinden damıtılmış, konuşmaktan
usanınca.
Bir ismimin kazılı olduğu taşla, bir kaç kucak toprak yeter, deli deli sevmeyi bırakıp da
uslanınca.
Bana siyah giyinmiş, ışığa hasret yıldızsız geceler yeter, seni getirecek bir güne
doğmuyorsa güneş.
Sen değilsen istemem asla, kimse de olamaz gayri bana, ne dost, ne arkadaş, ne
yoldaş ne de eş.
Bir kuru küflü ekmekle bir tas ılık su yeter bana, katık istemez, gönlüme sevgin katık
olmayacaksa.
Keskin sirke olurum da küpüme zarar ederim, yine sesim çıkmaz, bağırışlarım karşılık
bulmayacaksa.
El elde, baş başta yapayalnız kalmaya razıyım, elim senin elinde, başım senin omzunda
olmazsa.
Suskunluğunda yeter sevgili, sevişini anlatmaya mecalin ya da cümlelene yetecek
kelimen kalmazsa.

Kemal Okumuş

Yol

Derler ki Yâr'ın yangını, Nâr'ın yangınından beterdir.
Varsın olsun sen çekinme, durma hiç, yak beni!
Rab bana güç verdikçe Anka olur doğarım küllerimden.
Önce bir silkinir sonra yine delice severim seni.
Derler ki, aşka giden yolda, icran vardır, acı vardır!
Acı olsa da dert olsa da sen eksiltme dilinden hep çağır beni.
Rab ol dedikçe ben seyyah olurum sana varan o yolda.
Dönmek nedir bilmem, dinlenmem de, sayıklarım hep ismini.
Derler ki aşk hastalıktır ki ebed vermez aşığa bir nefes aman.
Sen duymayacaksın isterken bir soluk aman diye beni.
Rab bana sev dedikçe sevgim artar da eksilmez, severim yaman.
Gün olsun unutmak mı, an olsun yüreğimden çıkaramam ki seni.

Kemal Okumuş